

Falusicica Budapesten

Irta

Sebők Zsigmond

Mühlbeck Károly rajzaival

Második kiadás

MAGYART A
MAGYARNAK

Budapest 1913

*Singer és Wolfner kiadása
VI., Andrássy-út 16.*

L. deym.
739ia

Minden jog fenntartva.

15 702/198

13 491

A Bodri megkergette a kis cicát, melyet Miklóska cica-babának nevezett. A cica Anikónak, a kertész kis leányának az ölébe menekült.

— Takarodol, Bodri! — kiáltotta Anikó.

— Nem megyek! — erősködött Bodri. — Megharapom én előbb ezt a cicát!

A cica-baba, minthogy biztosságban érezte magát az Anikó karjában, Bodri felé fordult és ezt sziszegte:

— Én pedig megkarmollak!

— Szeretném látni! — felelt Bodri.

A cica-baba persze nem mert karmolni és ezt sóhajtott:

— Hej, ha itt lenne Miklóska, tudom, hogy megtáncoltatná Bodrit! Akkor aztán én is megkarmolnám.

Ki ez a Miklóska és merre van hazája?! Miklóska kedves szőke fiú, aki a nagyanyjánál nyaralt és ott ismerkedett meg a cica-babával. Csakhamar bizalmas barátságot kötöttek Miklós és a cica-baba, aminek csak az vetett véget, hogy a nyár leteltével Miklóska hazautazott Budapestre.

— Én is Miklós után megyek! — gondolta a

cica-baba. — Igen, Budapestre utazom! Engem ne ugasson mindenféle Bodri!

Meghallotta, hogy az öreg Kandur bátya szintén Budapestre utazik, hát, amint a Bodri békén hagyta, tüstént hozzáietett.

— Kandur bátya, szépen kérem valamire!

— Mire, cica-baba?

— Vigyen el magával Budapestre!

— Jól van, cica-baba, elviszlek! Szedd össze a bugyorodat, holnap korán reggel indulunk a vonattal.

A cica-baba összeszedte a cókmojkját, elbúcsúzott Anikótól és korán reggel Kandur bátyával kiballagott a vasuti állomásra. A pénztár előtt megálltak és a bátya így szólt:

— Kérek jegyet Budapestre!

— Csak egyet? — kérdezte a pénztáros.

— Egyet könyörgöm, egyet. Kinek lenne a másik?

— Hát a kis cicának.

— De kérem, — mondotta Kandur bátya, — hiszen az olyan csöpp, hogy pólyában vihetném!

— Ohohó, Kandur bátya, — nevetett a pénztáros, — mióta pólyázzák a kis macskákat? No, hát jól van, a kis cicának nem kell jegyet váltania.

Nemsokára megérkezett a vonat. Csöngettek és az utasok kitódultak a vonat elé.

— Cica-baba! — mondotta Kandur bátya, — itt ne feleljts valamit!

A cica-baba ezt felelte:

— Ne féljen, Kandur bátya, gondját viselem én mindennek!

— Beszállni tessék! — sürgette a kalauz az utasokat.

Kandur bátya és cica-baba gyorsan fölugrottak a vonatra.

— Hova üljünk kalauz úr? — kérdezte Kandur bátya.

A kalauz megmutatta a helyüket, ahova derék utasaink letelepedtek. Mikor a vonat elindult, cica-baba ijedten kiáltott föl:

— Jaj!

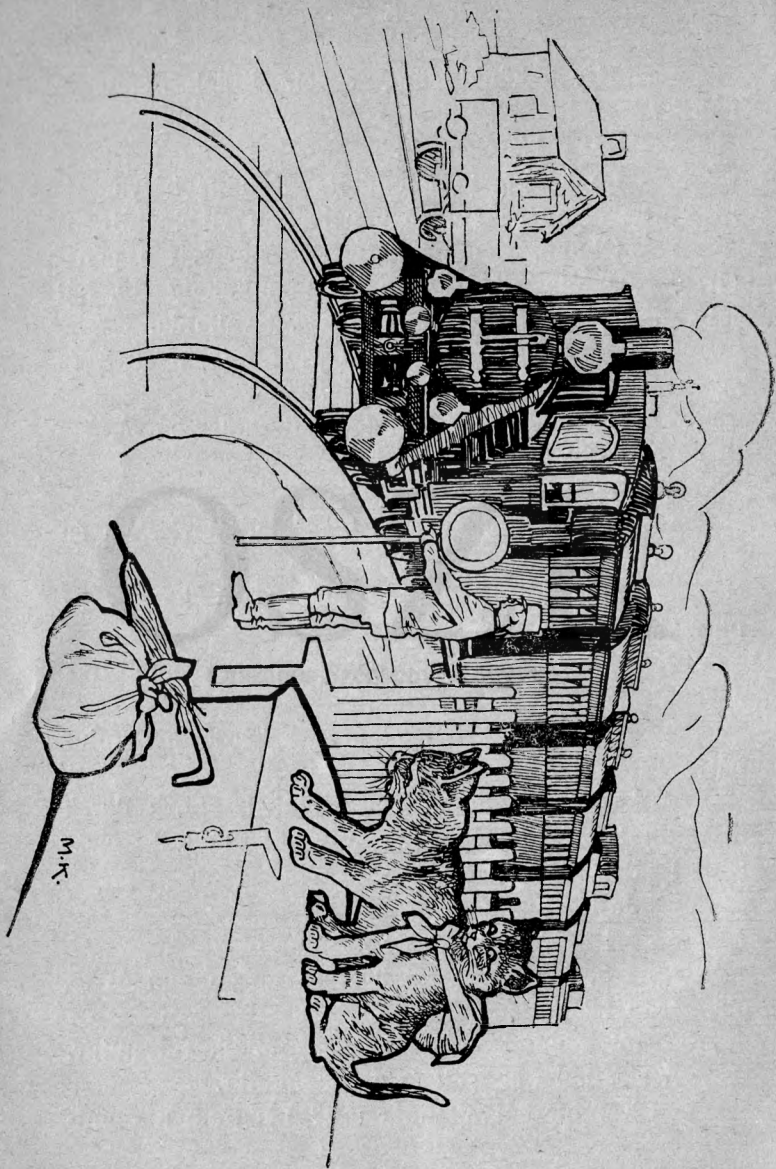
— Mi baj? — kérdezte Kandur bátya.

— Óh, jaj, ennivalót hoztam magammal és az állomáson felejtettem!

— Jól gondját viseltesd! — csúfolódott Kandur.

A cica-baba elpirult és ezt mondotta:

— Kandur bátya, tudja mit? Leugrom a vonat-

ról, viisszaszaladok az állomásra és elhozom onnan az elemózsiát.

Kandur lemondóan intett.

— So'se ugrálj, cica-baba! A vonat gyorsabban fut a legfürgébb macskánál, nem érnéd utól.

— De én éhes leszek az úton! — aggódott a cica-baba.

— Majd iszunk Győrben kávé!

— Győrben?

— Igen, ott megáll a vonat. Miklóska is a győri állomáson kávézott, mikor hazautazott Budapestre.

A cica-baba ennek nagyon megörvendett. Jaj, csak már itt lenne az a Győr! Nagyon éhes volt szegény és mindegyre kitekintgetett a vonat ablakán, hogy látja-e már Győrt?

Amint kinézett, észrevett a vasúti töltés oldalában egy mezei egeret.

— Ez kell nekem! — gondolta a cica-baba és a másik percben kiugrott az ablakon.

Nagy zaj keletkezett. Többen ezt kiáltották:

— Leesett a vonatról egy kis utas!

A vonatot megállították és a cica-baba keresésére indultak.

— Ki esett le? Hol esett le valaki? — hallatszott mindenfelől a kérdezősködés.

— Innen esett ki! — mutattak arra a szakaszra, melyben Kandur bátya ült.

Benyitottak, hát a bátya nyugodtan terpeszkedett helyén, a bajuszát sem mozgatta.

— Itt esett ki egy kis utas? — kérdezte a kalauz.

— Itt.

— És ezt maga olyan nyugodtan mondja?

— Hászen, ha kiesett, majd visszaugrik.

— Hátha kitörte a lábát vagy a nyakát?

Kandur bátya nevetett és azt felelte:

— Ojjé, attól nem félek; a mi fajtánk mindig a talpára esik.

A kalauz csodálkozott, de hát a leesett utas után kellett látni. Mikor leszállt a vonatról, elképedten kiáltotta:

— Nini, a mi utasunk egeret kerget!

A cica-baba csakugyan ott kergette a cincogót a töltés oldalában. Mindenki nevetett ezen a dolgon, legjobban az egér, mert az úgy elbújt, hogy a cica nem tudott ráakadni; kárvallottan miákolt a jámbor, mígnem megfogták és visszavitték a vonatra.

— Hátrakötjük a sarkadat, ha még egyszer leugrasz! — fenyegette a kalauz.

— Dehogy ugrom! — fogadkozott a cica.

Kandur bátya is nevetett a pórul járt cica-babán, aki most még éhesebb volt, mint az imént.

No, de végre ezt kiáltotta a kalauz:

— Győr!

— Kávét! — kiáltott ki cica-baba az ablakon, hallván e nevet.

— Várj, míg a vonat megáll! — csitította Kandur bátya a türelmetlent.

A vonat megállt és Kandur bátya meg a cica-baba kiszálltak.

A pályaudvaron egy rendőr állt. A cica-baba megszólította:

— Kérek kávét!

Kandur bátya megrántotta a kis oktondi fülét:

— Csitt! Nem látod, hogy ez a bácsi rendőr?
Mindjárt bevisz a dutyiba!

— Van ott egér? — kérdezte a cica-baba.

— Van, de ha a dutyiba visznek, nem látod ám meg Miklóskát!

Erre elhallgatott a kis cica. Három kövér egérért sem adja ő azt, hogy Miklóskát lássa. No, de nem is kellett sokáig éheznie, mert csakhamar az asztalnál ültek s a pincér elébük tett két pohár kávét.

A cica-baba fölugrott az asztalra s belemártotta a nyelvét a kávéba. Kandur bátya ráfordult:

— Ülsz le mindjárt a székre, te neveletlen!

— Miért üljek a székre?

— Mert illetlen dolog az asztalra ugrani. Aztán a nyelvedet se szabad a kávéba mártani!

— Nem szabad?

— Nem bizony. Látszik, hogy falusi cica vagy, mert ezt sem tudod.

— Hát hogyan egyem a kávét?

— Kanállal.

A cica-baba próbált kanállal enni, de nem sikerült, mert a kávét mindig a nyakába öntötte.

— Én kanállal nem tudok enni, — zugolódott.

— Hát fogd a poharat a körmöd közé és add ki a kávét!

Így már jobban sikerült a dolog és a cica-baba jóllakott. A kávézás után újra beszálltak a vonatra, amely nemsokára megindult.

Ment, futott a vonat, egyszer csak megállt.
A kalauz azt kiáltotta:

— Budapest!

A cica-baba nagyot ugrott.

— Budapesten vagyunk? — kérdezte örvendve.

— Igen, ott vagyunk!

A cica erre felszökött az ablakra és kiáltotta:

— Miau, Miklóska! Hol vagy, Miklóska?

Kandur bátya nevetett.

— Hívhatod azt öcskös! — mondta.

A cica meghökkenve kérdezte:

— Hát nincs Miklóska Budapesten?

— De ott van az!

— Miért nem jön hát ide a hívásomra?

— Mert nem hallja. Budapest nagy város ám,
— óh, be nagy! Miau!

A cica-baba pityeregni kezdett.

— Hogy találjuk meg, Kandur bátya, Miklóska-t,
ha olyan nagy Budapest, olyan nagy . . . miau! —
siránkozott.

Kandur bátya megvigasztalta:

— Ne félj semmit, cica! Bérkocsiba ülünk és az
elvisz hozzá.

Kiszálltak, átadták a jegyet a portásnak és
kimentek a pályaházból. Künn sok hintó állt egymás
mellett.

— Tetszik bérkocsi? — kérdezték a kocsisok.

— Tetszik! — felelt Kandur bátya.

A bérkocsis kinyitotta a kocsi ajtaját és utasaink beugrottak a puha ülésre.

— Hova megyünk? — kérdezte a bérkocsis.

— Miklóskához!

Kandur bátya is jól ismerte Miklóskát, azt is tudta, hol laknak Budapesten a szülei, megmondta hát pontosan a címet.

A bérkocsis ostorával a lovak közé vágott és a kocsi megindult. Hej, be örvendett a cica-baba!

Kidugta az orrát az ablakon a mi kis cicánk, de gyorsan visszakapta.

— Jaj!

— Mi az? — kérdezte Kandur bátya.

— Kutyát láttam.

Kandur bátya nevetett.

— Hehehe, ne félj te golyhó falusi cica a budapesti kutyától!

— Talán fogatlan a budapesti kutya? — kérdezte a cica-baba.

— Foga van, de nézd csak meg, mi van a száján!?

A cica-baba megnézte és fölkiáltott:

— Nini, egy kosár van a száján!

— Az ám, szájkosár, — mondotta vígan Kandur bátya. — Attól nem tud harapni a jámbor.

A kutya észrevette a kocsiban ülő bögrenyalogatókat és rájuk vicsorította a fogát. A macskák rákiabáltak:

— Coki, morcosos! Jó napot, szájkosaras vitéz! Tiszteltetjük az otthonvalókat, miaú!

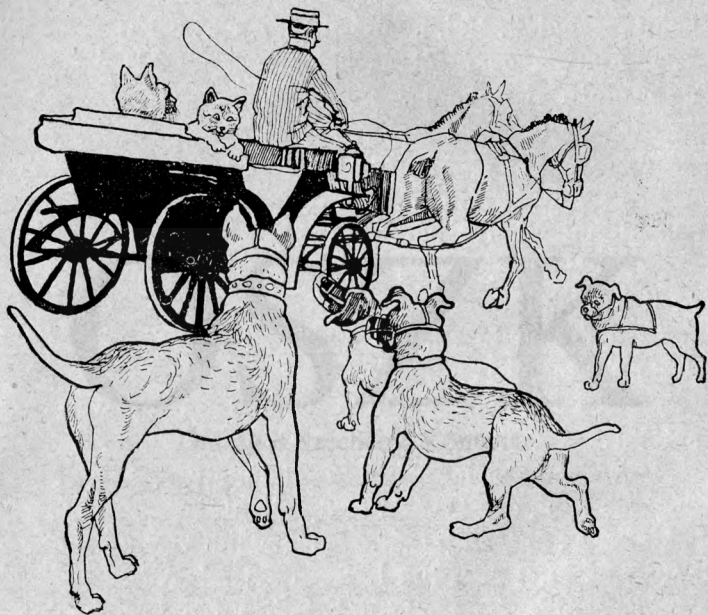
Morgott, csaholt mérgében a kutya, a cicákkal pedig tovább ment a kocsi. Utasaink láttak sok szép házat és boltot. A cica-babának különösen egy kirakat tetszett nagyon.

— Jaj, de szép! — kiáltotta.

— Micsoda? — kérdezte Kandur bátya.

— Az a sok hurka, kolbász. Ham, bekapom!

A cica-baba a hentes kirakatát látta. Mit tett

a bohó kis cica? Kiugrott a kocsiból és a kirakathoz futott.

— Egyik fogamra a hurka, másik fogamra a kolbász! — kiáltotta. — Aztán vedd el magad cica-baba!

Nekiugrott a kirakatnak, hogy majd elragadja a kiválasztott ennivalót, hát — hopp! — beleütötte az orrát az üvegbe.

Az ostoba kis cica nem látta, hogy üveg alatt van a hurka-kolbász. Prüszkölve, kárvallott ábrázattal szaladt vissza a kocsához, amelyből hahotázva nézett ki Kandur bátya.

— Egészségedre, cica-baba! — Hogy ízlett a hurka-kolbász?

Ezt kérdezte Kandur bátya csúfolkodva és kinyitotta a bérkocsi ajtaját, hogy a cica-baba beugorhassék. A mi kis cicánk fölugrott a bátya mellé és ezt morogta:

— Kár, hogy Budapesten üveg alatt tartják a jót!

Végre megállt a kocsi és utasaink kiszálltak. Egy nagy ház előtt voltak. A házmester a kapuban állt.

— Itt lakik, kérem, Miklóska? — kérdezte Kandur bátya.

— Itt, a harmadik emeleten, — felelt a házmester.

Kandur megköszönte a fölvilágosítást s így szólt:

— Előre, cica-baba, a harmadik emeletre!

Fölmentek a lépcsőn. A cica-baba lenézett az udvarba.

— Kandur bátya, — szólt, — mondok valamit!

— No, beszélj!

— Nagyon magas ez a harmadik emelet.

— Meghiszem azt! Majdnem akkora, mint ott-hon a torony.

A cica-baba a fejét csóválta.

— Attól félek, Kandur bátya, — szólt, — hogy ide nem jönnek az egerek.

— Én is. Lekergetnék, ha föl is jönnének!

— Kár, — sajnálkozott cica-baba.

Utasaink csöngettek és a szakácsné kinyitotta az ajtót.

— Kit kerestek, cicák? — kérdezte.

— Miklóskát. Itthon van?

— Itthon.

— Mondja meg neki, — szólt a kis cica, — hogy itt van a cica-baba.

A szakácsné bement az üzenettel. Egyszer csak kiáltás hallatszik:

— Cica-baba! Hol vagy, cica-baba?

Miklóska kiáltotta ezt és kifutott vendége elébe. Hát csakugyan ott volt az előszobában a cica-baba Kandur bátyával.

Hej, de örvendett Miklóska!

— Jó napot kívánok, Miklóska! — köszöntötte a vendég.

— Isten hozott, cica-baba! — felelt Miklóska.

— Eljöttem, — folytatta a cica, — mert a Bodri meg akart harapni.

— Ej, a rossz kutyája! No, majd megtáncoltatom én ő kelmét!

Miklóska ezután bekiáltott a nagy szobába.

— Mamám, mamám, itt a cica-baba!

A mama is kijött és szintén örvendett a vendégnek, akitől megkérdezte:

— Éhes vagy, cica-baba?

— Nagyon éhes vagyok.

— Hát nem kávéztál Győrben? — kérdezte Miklóska.

— De kávéztam.

— Mégis éhes vagy?

— Én mindig éhes vagyok, — felelt őszintén a cica-baba, amire mindenki nevetett.

Miklóska bevezette vendégeit a szobába, a mama pedig uzsonnát hozatott nekik. A cica-babának szalvétát kötöttek a nyakába és ráültették a Miklóska székére.

— Egyél, cica-baba! — biztatta Miklóska.

Nem kellett kétszer biztatni a cica-babát, úgy jól lakott, mint a duda.

Az uzsonna után Kandur bátya ajánlta magát.

— Hova megy, Kandur bátya? — kérdezte Miklóska.

— Egy kis dolgom van a városban.

— Hanem a cica-baba itt marad, ugy-e, mindig nálunk?

— Itt marad, ha úgy tetszik.

Kandur bátya ezzel a cica-babához fordult:

— Hallod-e, te cica, jól viseld ám magadat, azt mondom! Rontom-bontom!

A cica-baba minden jót megígért, Kandur bátya pedig elbúcsúzott a háziaktól és ment a dolgára.

Miklós megmutatta a cica-babának a játékait és eljátszottak addig, amíg a fiúcskát sétálni nem vitték.

— Én most sétálni megyek, cica-baba, — szolt Miklós, — de mindjárt visszajövök. El ne menj addig, cica-baba! Vigyázz magadra, kedves, ki ne menj a házból, mert akkor, ham, bekap a krampusz!

— Jól ráijesztettem a cica-babára! — gondolta Miklós sétaközben. — Tudom, meg nem szökik!

Hát a cica-baba mit csinált? Járt-kelt a szobában, kényére-kedvére heverészett a puha szőnyegen s amikor elúnta magát, kísétált az ablakfára.

Egyszer csak hangot hall.

— Hallja, idevaló magácska? Miaú?

A cica-baba arra tekintett, amerről a hangot hallotta és a szemben levő ablakban egy fővárosi cicát pillantott meg. Sohasem látott még ilyen szép macskát. Kék pántlika volt a nyakán, olyan kövér volt, mint a fölfújt duda és a szőre, akár a selyem.

— Nem, — felelt a cica-baba.

— Hát hova való, lelkem?

— Vidékre.

— Mindjárt gondoltam, mert rosszúl néz ki, — szolt fitymáló hangon a fővárosi cica.

A cica-baba csodálkozva mondotta:

— De kérem alássan, én jól nézek ki az ablakon.

A fővárosi cica bámúlt.

— Ki beszél az ablakról? — kérdezte. — Azt akartam mondani, hogy nincs jó színben, lelkem.

A cica-baba nevetett.

— Hahaha! Miért nem beszél hát magyarul nagyságod? Ollan vagyok, a millen vagyok.

Most a fővárosi cica nevetett akkorát, hogy a könnyei potyogtak bele.

— Ollan? Millen? Talán olyan? milyen?

— Úgy van az jól mondval! — erősítette a cica-baba.

— Mondval! — nevetett harsogva a fővárosi

cica. — Mondhatom, szép magyar beszéd létezik maguknál!

— Od van az igaz magyar nép! — dicsekedett a cica-baba.

A fővárosi cica nevetett azon, hogy a cica-baba mondval-t mondott mondva helyett és od-ot ott helyett, a cica-baba pedig azon mosolygott, hogy a fővárosi cica azt mondotta: rosszul néz ki, e helyett betegesnek látszik és azt mondta, hogy náluk magyar beszéd létezik, holott ezt a magyar nép sohasem mondja. Hát bizony, a fővárosi cica rosszul beszélt magyarul, a cica-baba ellenben jól beszélt, de tájszó-lással, dunántúliasan.

— Volt már lelkem, a fővárosban? — kérdezte a fővárosi cica.

— Még nem voltam.

— Hát jöjjön velem sétálni.

— Nem merek, — mondotta a cica-baba.

— Miért nem?

— Miklóska azt mondta, ha kimegyek a házból, bekap a krampusz.

A fővárosi cica megint nevetett.

— Óh, maga kis ostoba falusi cica! Hát nem látja, hogy Miklóska csak megijesztette?

— Nem kap be a krampusz?

— Dehogyan kapja! Jöjjön csak, jöjjön, majd megmutatom magának a főváros szépségeit!

Olyan nyájasan beszélt a fővárosi cica, hogy a cica-baba nem tudott ellentállni.

— Merre menjek ki? — kérdezte.

— Másszék ki, galambom, az ablakon, aztán majd én vezetem.

A fővárosi cica fölvezette a cica-babát a padlásra.

— Én rendesen az utcán szoktam este járni, — mondotta a fővárosi macska, — de magácska kedvéért most a magasban fogunk sétálni. Hogy is hívják, lelke?

— Cica-babának.

— Hát nézze, cica-baba, itt a padláslyuk, ezen kimászunk.

Kimásztak a padláslyukon, amely ablaknak is bevált. Amikor a ház tetejére jutottak, a cica-baba csaknem leszédült róla. Sima palacserépen állt, amelyről csaknem lecsúszott s amikor lenézett az utcára, oly irtózatosságot talált magán, hogy megszeppent.

— Félek, — nyöszörgött.

— Ugyan mitől fél? — biztatta a fővárosi pajtás. — Nézzen szét! Látja ezt a sok nagy házat? Ezt a sok tornyot? Ugy-e szép?

Valóban szép volt az, amit a cica-baba látott. Annyi ház sorakozott egymás mellett, egymás mögött, hogy nem lehetett látni a város szélét. Torony is volt tömördek, kicsi, nagy, karcsu és széles.

— Gyerünk a szomszédba, — indítványozta a fővárosi cica.

Megindultak és óvatosan lépegetve, eljutottak a szomszéd házra. A cica-baba egyszer megcsúszott s ha bele nem kapaszkodik a padlásablakba, lezuhant volna.

— Kellemes, ugy-e, sétálni Budapesten? — kérdezte eléggülten a fővárosi cica.

— Nagyon kellemes, — nyögte a cica-baba.

De mert ügyes cica volt, lassankint hozzászokott a sima cseréphez és csakhamar ő is oly bátran lépegetett a háztetőn, mint a fővárosi miákoló. Néhány kéménybe is belekukkantott.

— Kár, hogy egyik kéményben sem füstölnek húst, — mondotta.

— Hát maguknál a kéményben lesz füstölve a hús? — kérdezte a fővárosi.

— Nem értem a szíves kérdését, — mondotta a cica-baba.

— Pedig elég világosan beszélek, — zsörtölődött a fővárosi cica.

— Hát mit akar kérdezni?

— Hogy a kéményben füstölik-e a húst?

— Ezt már értem. Igen is, ott füstölik.

Igaza volt a cica-babának, mert aki így beszél, a kéményben lesz füstölve, vagy a leves meg lesz főzve, az nem jól beszél magyarul.

A cica-baba dicsekedve mondotta azután:

— Még gólya is fészkel ám a kéményen nálunk.

— Az nagyon szép lehet, cica-baba!

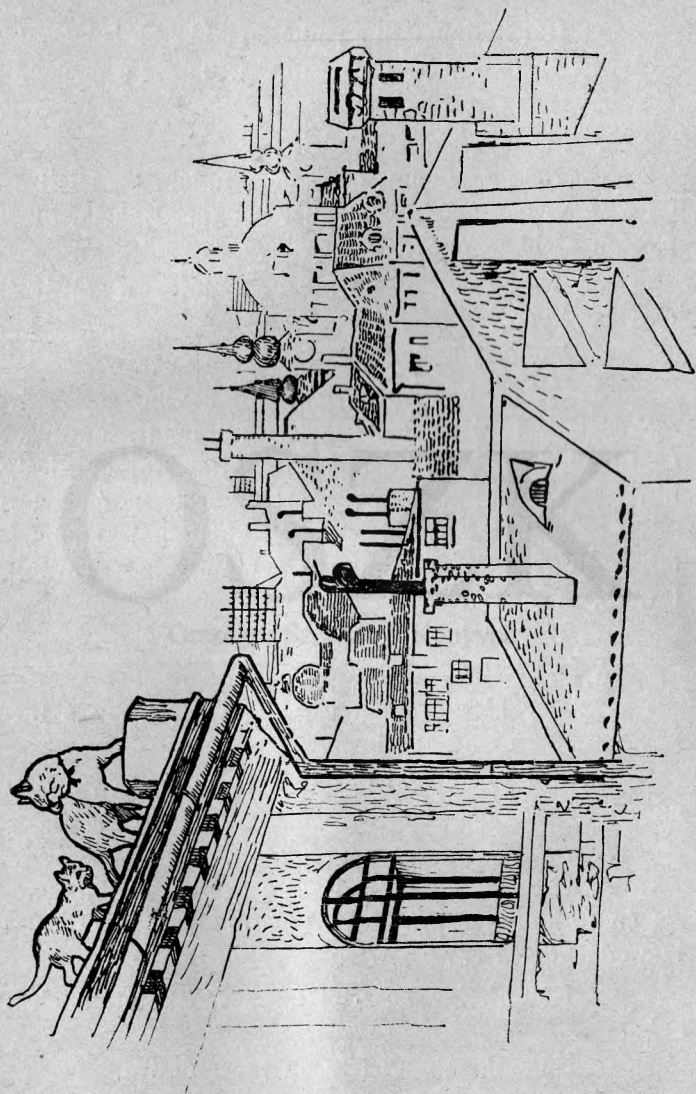
Egyszer harsány hang hallatszott:

— Mit kerestek itt, hurka-kolbász lopogatók?

— Menekülj! — kiáltott a fővárosi cica.

A cica-baba visszanezett. A háztetőn ablak volt és azon egy ember nézett ki; az kiabált.

Amikor a szomszéd háztetőre értek, a cica-baba megkérdezte a fővárosi cicától:

— Hát Budapesten a padláson emberek is laknak?

— Laknak bizony, cica-baba. Tudsz-e énekelni, cica-baba?

A kis cica szerénykedett.

— Nem mondom, hogy nem tudok, — felelt — de csak úgy falusiasan. Maguk, budapesti cicák, bizonyosan szebben énekelnek.

— Én is azt hiszem, — mondotta a fővárosi cica kevélyen.

— Tudom, hogy maga is szépen énekel.

— Az én hangom a legszebb a világon, — dicselkedett a fővárosi cica. — Olyan nótát, amilyent én fúvok, nem hallottál te még a híres Kaczor király birodalmában sem. Ha én most elkezdenék énekelni, senki se kiabálná a padlósszobák ablakából azt, hogy takarodjunk, hanem mindenki azt mondaná: Tovább, tovább, aranyos cicám!

— Hát énekeljen!

A fővárosi cica kérette magát.

— Egy kicsit rekedt vagyok, valami van a torkomban, — mondotta kényeskedve.

— Hát puculla ki a torkát egy seprővel, — tanácsolta a cica-baba.

A fővárosi cica megharagudott.

— Micsoda goromba beszéd ez? — kiáltotta. — Az én torkomat seprővel tisztogatni? Aztán: puculla! Micsoda beszéd ez?

— Nálunk így beszélnek, — védekezett a cica-baba.

— Nálatok rosszul lesz az így mondva.

Puff! Megadta neki a fővárosi cica! A puculla nem szép, magyarul így kell mondani: tisztítja, de a rosszul lesz az így mondva, még rosszabb, mert így helyes az: Nálatok rosszul mondják így azt.

— Hát tessék már énekelni, kérem szépen, — esdekelt a cica-baba.

A fővárosi cica rágyújtott a nótára és énekelt torka szakadtából. Egyszerre fölajdult:

— Jaj, jaj!

Egy fadarab hátba puffantotta.

— Pusztulsz, nyávikoló! — kiáltották a ház lakói.

Több fadarab is repült a levegőben, a mi cicáink menekültek.

A cica-baba nevetett futás közben és odaszólt a fővárosi pajtásnak:

— Nem nagyon kiáltották ezt: — tovább, tovább, aranyos cicám!

A fővárosi cica dohogott.

— Nem tudják ezek, mi a szép nóta! — mondotta.

Futottak házfödélről házfödélre, egyszer szétnéz a cica-baba, hát a fővárosi pajtás nincs sehol. Megszökött az ármányos és a cica-babát egyedül hagyta egy nagy budapesti ház tetején. A cica-baba kiabált:

— Drága budapesti cica, hol van? Jőjjön vissza!

Senki sem felelt. Hire, nyoma sem volt a fővárosi cicának. A cica-baba sírni kezdett.

— Jaj, mi lesz velem! — síráncozott. — Ki vezet engem haza Miklóskához? Jaj, miért nem en-

gedelmeskedtem Miklóskának, aki megtiltotta, hogy elmenjek hazulról!

Sírt, rítt a cica-baba, Miklóska pedig azalatt hazaérkezett a sétáról.

— Cica-baba! — kiáltotta. — Hol vagy, cica-baba?

Nem felelt hívására senki. Miklóska bejárta a szobákat, megnézte, nincs-e a cica-baba a diván alatt vagy az ágy alatt, de bizony a kis vendég nem volt sehol.

Erre Miklóska is elpityeredett.

— Jaj, hol van a cica-baba? Ki vitte el a cica-babát? — kiáltotta.

Akkor toppant be Kandur bátya.

— Mit hallok? — kérdezte haragosan. — A cica-baba megszökött? Milliom egérlyuk, mérges vagyok! Csak kerüljön a körmöm közé a haszontalan, megemlegeti!

Miklóska azonban nem így gondolkozott.

— Ne bántsa, Kandur bátya, a cica-babát, — mondotta, — inkább keressük meg.

— De hol keressük ebben a nagy városban?

— Tudja mit, Kandur bátya? Kérjük meg az ujságcsináló bácsit, tegye bele az ujságba, hogy jöjjön haza a cica-baba.

— Jó lesz, kérjük meg!

Kandur bátya szép macskakaparással levelet írt az ujságcsináló bácsinak, aki elolvasta a levelet, megértette az írást (hiszen sok macskakaparást kell neki kibetűzni, amikor a postás a leveleket hozza!) és megtette a Miklóska és a Kandur bátya kívánságát.

Ime itt a hirdetés:

Cica-baba!
Gyere haza! Mindent meg-
bocsájtunk!

*Miklóska és
Kandur bátya.*

Majd meglátjuk, lesz-e eredménye a hirdetésnek.

A cica-babával ezalatt mi történt?

Járt-kelt házról-házra. Éjszaka a padláson hált, nappal egérre vadászott. No, nagyon kevés jutott belőle. Eközben törte a kis cica-eszét azon, mi módon jusson haza?

— Mi lenne, ha megpróbálnám a leszállást? — gondolta végre.

Szétnézett. Hát észrevette a villámhárító vezetéket. Nagy bajjal, fáradtsággal lemászott azon.

Egyszerre hangot hall.

— Hé, te kis cica, nem vagy te a cica-baba?

A kis cica a hang felé fordult. Egy ablakban kedves leánykát pillantott meg; ez volt a kérdező.

— De, igen is, kérem szépen, én vagyok az!

— No akkor, kedves cica-baba, — kiáltotta a leányka, — éppen jókor jössz! Nem olvastad még az ujságot?

— Nem.

— Gyere be és olvasd el. Üzenet van számodra benne.

A cica-baba beugrott az ablakon.

— Hopp . . . Szerencsés jónapot kívánok és csókolom az aranyos kezét!

A kis leány nevetett.

— Ne hizelegj, te cica-baba, — kiáltotta, —

mert én is haragszom rád, amiért megszöktél a kedves Miklóskától.

A cica-baba pityeregni kezdett. Kivette a keszkenőjét s azzal törülgette a szemét.

— Mindenki haragszik rám — siránkozott — s tudom, hogy Miklóska soha sem fog megbocsátani.

— Ne búsulj, cica-baba! — kiáltotta a leányka,

— Miklóska már megbocsátott neked. Itt az ujságban azt üzeni Miklóska és Kandur bátya, hogy eredj haza, mindent megbocsátanak.

— Igazán? — kérdezte cica-baba ugrándozva.

— Igazán.

— És Kandur bátya is írja?

— Kandur bátya is.

A cica-baba elgondolkozott.

— Ej, a Kandur bátya azért jól pofon üt engem és összekarmol, tudom, — mondotta elkeseredve.

Azután így szólt:

— Nem bánom azt sem. Csak hazajussak! De nem tudom ám, merre lakik Miklóska?

— Tudom én, — mondotta a leányka.

Most ugrott csak nagyot örömében a cica-baba.

— Tudja? — kérdezte, mintha nem hinne füleinek. — És megmutatja az utat?

— Szivesen.

— Jaj, csókolom azt a gyémántos kezecskéjét!

— Mondtam már, hogy ne hizelegj, te javíthatatlan kis hizelgő! — nevetett megint a leányka.

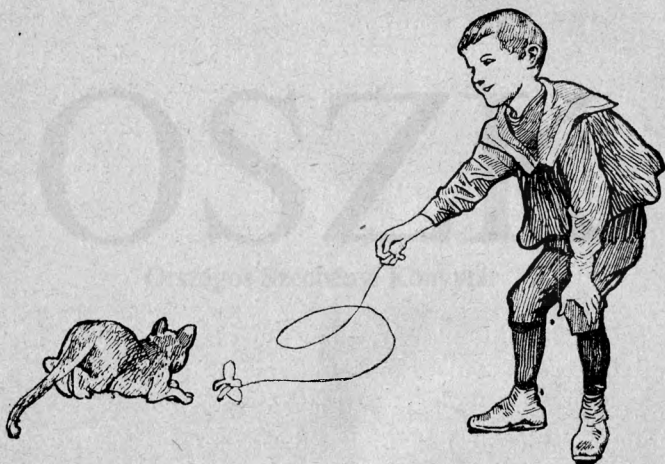
Így került vissza Miklóskához a cica-baba. Volt öröm! Miklóska nagyon boldog volt, hogy újra láthatja a cica-babát és megint játszhatik vele, Kandur bátya sem adta meg a cica-babának azt a pofont és azt a pár karmolást, amitől a cica-baba félt.

Egyébként Kandur bátya csakhamar hazautazott, a cica-baba ellenben Budapesten maradt s Miklóskával együtt megy haza nyaralni a nagymamához. No hiszen, tudom, nem meri majd Bodri megkergetni a cica-babát. Adna neki Miklóska!

A cica-baba hát Budapesten maradt. Gyakran látja a fővárosi cicát, de ha az most csábítja szökésre, ezt feleli:

— Nem megyek én! Nem vagyok már olyan ostoba falusi cica, amilyen voltam! Jobb nekem itt Miklóskával játszani. Úgy bizony!

— VÉGE. —

Mica és Rica.

Mica nagyot ásított és ezt gondolta magában:

— Jaj, be unatkozom! Á-á-áh, nagyon unatkozom!

Szörnyű unalmában hosszút, nagyot nyújtózott, azután fölugrott a támlásszékre és onnan benézett a nagy tükörbe. Egy pár szép zöld szem, egy pár fül, szép bajusz nézett onnan vissza: szóval egy hiu cica. Kék szalagból való csokor is volt a nyakán.

— Szép vagyok, — gondolta Mica, mikor már jó darabig gyönyörködött magában, — de mi haszna Á-á-áh! Unatkozom.

Félrehúzta a száját és leugrott a szőnyegre.

— Hol a dorombom? — kérdezte. — Dorombolok egyet.

A dorombot nem kellett keresnie, mert azt a cicák nem a boltban vásárolják. Egy fillérjükbe sem került, mégis a birtokukban van.

De Mica megunt a dorombolást is. Ezt mondotta:

— Fogjunk egy kis kézimunkához! Az jobban fog szórakoztatni.

No lám, milyen szorgalmas ez a Mica cica!

Fogadok, hogy van akárhány Mici, Ilus, Katica, aki nem keresi a kézimunkát, mikor nincs dolga.

Mica fölugrott a székre, a székről a varróasztalra, ott volt a Janka néni munka-kosárkája, abban egy félig kész harisnya. Mica kikapta a kosárból a harisnyát a kötőtűkkel együtt és leugrott az asztalról. A pamutgombolyag magától utána futott.

Megkezdődött a kézimunka. Mici, Ilus, Katica, ide figyeljete! Nézzétek Micát, a szorgalmast, amint hozzá fog a kézimunkához!

Letette a harisnyát a szőnyegre, jobbra rángatta, balra hurcolta, össze-vissza tépázta s mikor észrevette, hogy a pamutgombolyag tova gurul, utána futott és addig kergette, amíg szerencsésen össze-vissza kuszálta a pamutot. Janka néni bizonyosan nagyon örvideni fog a Mica segítségének.

— Ej, a kézimunka is unalmas, — gondolta Mica haragosan. — El veled, harisnya, pamut!

Bosszúságában a diván alá hurcolta a kézimunkáját. Keresheti majd Janka néni!

— Kip, kop! Nyau!

Mica az ablakba néz és nagyot ugrik örömeiben. Az ablakban kapaszkodik Rica.

— Tejfölös jó napot, Mica!

Micánk egy szökéssel az ablakban termett.

— Nyau! Egeres jó napot, Rica! Hol jársz erre?

— Erre sétáltam a bolt körül.

— Vásárolni akartál?

— Igen, de az inas kikergetett a seprővel. Gondoltam, egy kis nyávikolásra benézek hozzád.

Rica összekuporodott és félénken hátra bandzsálított.

— Jaj, de okosan tetted, nagyon unatkozom, eszem a zúzádat!

— Ne említsd a zúzát, Mica, nyaú! A szakácsné éppen most akart megverni, mert látni akartam, friss-e a csibe zúzája?

Mica nevetett.

— Látom, nem vesztegeted te, Rica, az időt. Várj csak, mindjárt kimegyek hozzád!

Az első ajtónyílásra Mica kisurrant a szobából és a két jó pajtás csakhamar a hátsó udvarban hancúrozott. Földhöz vágták egymást, megfogták az egymás fülét és kergetőztek.

— Hogy vagy Rica? — kérdezte Mica.

— Köszönöm kérdésedet, jól!

— Van-e sok egér nálatok?

— Van elég.

— Nyaú nyaú, de jó dolgod lehet! — irigykedett Mica. — Nálunk ugyan egy sincs.

Rica elbigyesztette a száját.

— Ojjé, ha olyan nagyon kívánczol egérpecsenyére, — mondotta, — gyere hozzám, foghatsz eleget! Nekem nem kell. Tőlem ő kelmék akkor is cincoghatnak, mikor otthon vagyok. Jobb a liba mája, csirke combja. Tegnap is bált rendeztek nálunk az egerek. Képzeld, tíz pár egér táncolta a négyest! Nagyon ügyesen járták.

— Láttad?

— Hogyne.

— És egyet sem fogtál meg közülök?

— Nem. Majd én úri lábamat koptatom miattuk! Mica nevetett.

— No, te ugyan gyönyörű cica vagy, mondhatom!

— Már én ilyen vagyok, Micám! — mondotta Rica.

— Hát a Sárikátok szeret téged? — kérdezte Mica.

— Nagyon szeret, mindig a pártomat fogja a szakácsné ellen.

— Hallom, helyre kis lány a Sárika! Kár, hogy a szeme nem zöld.

Ebben Mica is egyetértett Ricával.

— Már az igaz, — mondotta, — a mi Mariskánk is mennyivel szebb lenne, ha zöld szeme lenne! Amilyen a mienk, ugy-e, Rica?

— Úgy bizony, a zöld szemnek nincs párja. Hátha még ilyen helyes szemöldökük, fülük, bajszuk lenne, mint amilyen nekünk van! Nemde?

A két hiu állat gyönyörködve nézett egymásra.

— Hát még a sárga szemü Bodri milyen csunya! — mondta Mica.

— Nyaú, nyaú, hihhi, a Bodri! — nevetett Rica. — Brr, de csúf! Hogy lóg a füle!

— Mint a leffentyű!

— És milyen ostoba!

— Hallottad, hogy rászedtem tegnap? — kérdezte Mica.

— Nem, nem hallottam, beszéld el gyorsan! Hogy volt, mint volt? Beszélj már, Mica!

A cica elkezdte. Éppen jókor. A Bodri ott hallgatózott a hátuk mögött.

— Hát, hát, — de megállj Rica, hadd nevessem ki magamat! — Jaj, de mulatságos volt! A Bodri a

földön volt, én a fán. A butika meg akart engem fogni. Engem a Bodri! Ott ugrált, ágaskodott a fa tövében, én pedig a szemébe nevettem. A fa mellett volt egy fatörzs, azon egy deszka. Mondom a Bodrinak: Nyauú, te csúf kutya, nem félek tőled, csak arra a deszkára ne lépj! A Bodrinak ez szeget ütött a fejébe és azért is ráugrott a deszkára. Az, ahol állt, a földre billent, a másik vége pedig fölemelkedett, úgy, hogy közel volt a fám ágaihoz. Jaj, jaj, síránkoztam, végem van, ha ez a Bodri ide szalad a deszka végére, mindjárt fölugrik hozzám. A mamlasz lépre ment. Végigfutott a deszkán, hopp, a deszka fölbillent, a Bodri lepottyant... Hihihí! Én pedig megszöktem.

— De most nem szököl meg! — kiáltotta Bodri és fülön csipte Micát.

Nagy nyivákolás, sivalkodás támadt, Rica esze nélkül elfutott, Mica is kiszabadult valahogy a Bodri körmei közül, de a füle nagyon viszketett. A kutya jól megcibálta.

Most már nem unatkozott Mica. Pedig még nincs vége a mulatságnak. Janka néni is várja az uzsonnával, amiért megtépázta s a diván alá vitte a harisnyát.

Színházban.

Tejfölössy Cirmos, amikor a kerti falon sétált, egy színlapot fedezett föl, melyre ékes macskakaparással ez volt írva:

MACSKA-SZÍNHÁZ.

Ma kerül színre először:

A csirkecomb

vagy

A póruljárt kutya.

Tejfölössy Cirmos hazament és így szólt a feleségéhez:

— Ma elmegyünk a színházba, mert nagyszerű darabot adnak. Elvisszük a cicát is.

Tejfölössyné ellenkezett egy kicsit.

— Mit szólnak a háziak, ha mindnyájan elmegyünk?

— Ojjé, egyszer egy esztendőben elmehetünk hazulról!

— Képzelem, hogy fognak cincogni az egerek!

— Majd a torkukra forrasztjuk, ha haza jövünk.

A macska-család tehát kicsinosította magát, hogy illőképpen jelenjék meg a színházban. Ez a hiú familia úgyis mindig csinosítja, szépítgeti magát, képzelhetni, hogy most is nagyon kilelt magáért. Tejfölössy Cirmos fehér nyakkendőt kötött a nyakára, az egyik szemére pedig egy csillogó kerek szemüveget tett. A cica legyezőt és bokrétát vitt magával. Szóval nagyon gavallérosan festettek.

Elmentek a színházba és betelepедtek egy páholyba. Tejfölössy a szemére csíptette a kerek üveget és szétnézett.

— Áh, Egeressyék is itt vannak! Jó esté!! Cica, köszönj Egeressyéknek!

A cica szépen meghajította magát. Tejfölössy egyszerre fölborzolta a szőrét és sziszegni kezdett.

— Mi bajod, öreg? — kérdezte Tejfölössyné.

— Hát nem látjátok?

— Mit?

— A Hektor kutyát itt alattunk a földszinten!

Odanéztek. Csakugyan a Hektor ült egy zárt-széken, nagy füleit rázogatva. Tejfölössyné csillapította az urát.

— Ne morogj, öreg!

Tejfölössy megnyugodott, de félszemmel rávigyázott folyton a Hektorra.

Megkezdődött az előadás. Bejött a színpadra egy kutyának öltözött macska és keservesen síránkozott: Jaj, a hátam, jaj az oldalam!

A jelenlevő közönség nevetett.

— Megrakták a frátert valahol! — kiáltotta vígan Tejfölössy.

— Azt bizony eldöngették, — nevezett Tejfölössyné.

A Hektor kutya mérgesen fölkiáltott hozzájuk:

— Ne nyivákoljanak, hé, abban a páholyban! Semmit se lehet hallani tőlük!

Tejfölössy visszakiabált:

— Fogd be a szádat, te csontrágó!

— Bögrenyalogatók! Krr, krr, vau!

— Csirkevitéz! Szszszsz!

A közönség pissegett és ezt kiáltotta:

— Csönd! Ne zavarják az előadást!

A veszekedők elhallgattak. A színpadon a kutya ékesen elmondta, hogy őt azért náspángolták el, mert egy csirkét verébnek nézett és megfogta.

— Hahaha! Verébnek nézte a csirkét! — kacagott Tejfölössy úr.

A színpadon a kutya most oldalogni kezdett és csillogó szemmel nézett egy helyre. Az a hely egy polc volt.

— Vajjon miért oldalog a fickó? — kíváncsiaszkodott Tejfölössy. — Nézd csak meg, cica, a messzelátóval!

A kis fehér macska az első lábaival megfogta a színházi messzelátót és belenézett.

— Juj, de pici lett egyszerre minden! — kiáltotta.

— Nem lehet az, cica, — szólt Tejfölössyné, —

hiszen a messzelátón keresztül megnagyobbodva látszik minden!

— De mamus, az a kutya ott a színpadon akkora csak, mint egy egérke!

Tejfölössyné ránézett a cicájára és így szólt:

— Óh, te, ostoba kis cica! Hiszen megfordítva nézsz a messzelátóba, akkor pedig nem nagyít, hanem kicsinyít.

Tejfölössy úgy kacagott ezen a dolgon, hogy a könnyei potyogtak. A cica szégyenkezve bujt a legyezője mögé.

— No, nézz hát, cicám, a másik felén az üvegbe! — szólt Tejfölössyné.

A cica belenézett és fölkiáltott:

— Jaj, mit látok! Egy csirkecomb! Jaj, de szép piros!

Tejfölössyné elvette a cicától a messzelátót.

— Igazán élvágygerjesztő csirkecomb! — mondotta sóhajtva.

— Hadd nézzem meg én is, feleség!

Ezt Tejfölössy mondotta. Belenézett az üvegbe és csettentett a nyelvével. Aztán ezt lihegte:

— Nagyszerű csirkecomb!

A színpadon játszó kutya fölkapaszkodott az első lábával a polcra és a csirkecomb felé szaglált.

— Most mindjárt elkapja! — kiáltotta Tejfölössy.
— De már ezt nem hagyom!

Eldobta a messzelátót és egy nagy ugrással a színpadon termett.

— Enyém vagy, csirkecomb!

Tejfölössyné és a cica utána ugrottak. Egyszerre haraptak bele mind a hárman a combba és egyszerre szisszentek föl:

— Jaj, a fogam! Kitört a fogam!

A csirkecomb ugyanis fából volt utánozva. Az bizony kemény volt.

Nosza, nagy nevetés támadt az egész színházban. De ezután jött a java. Megjelent a színpadon a gazdasszony a sodrófával és amint a darabban meg volt írva, elverte a csirketolvajokat. Ami a kutyának járt ki, azt Tejfölössyék kapták.

Nyávogva menekültek a macskák a színpadról. A Hektor kutya pedig fölállt a székére és ezt csaholta:

— Tisztelt közönség! Azt hiszem, a színdarab címét meg lehet változtatni erre: A csirkecomb, vagy a pórúljárt macskák!

Nagyon röstelték ezt a dolgot Tejfölössyék. Nem is mentek többé vissza a páholyba, hanem gyorsan haza kocogtak.

— Mi ugyan megjártuk! — sóhajtottak kárvallottan.

Odahaza még az a bosszúság várta őket, hogy az egerek már az ő esetükről cincogtak. Egy kis egér, mely észrevétlenül jelen volt a színházban, előre futott és elmondta Tejfölössyék felsülését társainak. Legalább az a vigasztalásuk lett volna, hogy elfogjanak egyet a cincogók közül! De az imposztorok nagyon jól elbújtak a lyukaikban.

TARTALOM.

	Oldal
Falusi cica Budapesten	3
Mica és Rica	29
Színházban	34

